

цията на чувствата, а Арбакъ освѣтъ тѣзи наклонности имаше и жива фантазія, замощна, тъй да речемъ, да почерпи свѣтлина отъ самата гнилость на тѣзи наслажденья. Но като бѣше колкото човѣконенавистникъ въ наслажденьята толкови и дълбокъ въ мислитѣ си безъ да счита другога нѣкого по горенъ отъ себе си, той недовѣрляше нѣщо никому другиму освѣтъ само на робы, на орѣди на невѣдържаніето си. Господарь на многочислененъ харемъ той обичаше уединеніето; но пресыщаньето, неизбежното бѣдствіе на сѣкій даровитъ човѣкъ способенъ на по благородны дѣла, пресыщеніето мѣчеше постоянно египтянина посрѣдъ харема му и заради туй сякашъ раздражняше похотитѣ изгуби си обаяніето въ безчувствіето на навика. Отъ желаніе да са подигне надъ чувственното туй униженіе той обърнѣ ума си къмъ придобиваньето на познанія, по цѣльта му не бѣше доброто на човѣчеството и за туй той прѣзрѣ сѣко познаніе на полезнитѣ науки. Темпуртата му фантазія намѣри по голѣмо наслаждене въ фантастическитѣ и мрачны учения, въ които като че намѣрва утѣха своенравныйтъ и самотливыйтъ духъ; къмъ тѣхъ той осящаше влечене магнитизируванъ още и отъ таинственността на отечественнитѣ прѣдаци. Той не познаваше, какъто може бы и никой отъ съвременницитѣ му, предѣлитъ въ която природата е заключила нашитѣ откритія. Като гледаше че колкото повече са вдълбочава човѣкъ въ науката, толкови по много чудеса на природата са откривать, той повѣрва че ти не само може да твори чудеса, но че единъ гениаленъ човѣкъ могълъ бы да я прѣчлуди да са отбие отъ обыкновенныя си път. Тѣй като прослѣпаше науката вѣтъ отъ опредѣленитѣ ѣ границы, той навлезе въ океана на тъмата и на недоумѣніето. Като са уклони отъ истинната на астрологията той са обърнѣ къмъ астромантията сирѣчь звѣздопрорицателството и отъ таинствата на химіята са предаде на идеалны лабиринтъ на магіята, заради туй той скептикъ по мнѣніето си за силата на боговетѣ, унизи са като повѣрва суевѣрно въ силата на човѣка,

Званіето на прорицателя, въ голѣма честь у мнѣнитѣ мадрецы на нея епоха, имаше происхожденіето си отъ истокъ. То бѣше неизвѣстно на първата философія на гръцитѣ, които го приехъ, когато единъ прорицатель, дошълъ съ воинството на Ксеркса, введе въ простото гръцко религіозно служене главнитѣ суевѣрія на Зороастра. Въ Римъ, во времената на императоритѣ, магіята бѣ получила гражданско право и даде изобиленъ матеріалъ на жлъчката и на сатирическия духъ на Хорація. Тя бѣше тѣсно свързана съ служеніето